

UMMÆLI

Mynd: Fróði Vestergaard

Glataðir Spælimenn í spælihýri

Bókadagarnir endaðu við forkunnugari framförslu við Glataðu Spælimonnum, ið framførdu 30 ára gomlu plátuna Gluggamynd. Hetta var nostalgi, og fullsetta Klingran livdi við, tá gomlu klassikararnir av føroyska vinstravonginum ljómaðu.

Niels Uni Dam

Klingran var á tremur við fólki sunnukvøldið kl. 18. Hóast nógv sjálvandi vóru har í sambandi við onnur tiltøk á bókadøgunum, var greitt, at heilt nógv vóru komin at uppliva hesa framførsluna við Glataðu Spælimonnum. At tónleikurin hevur breiðan tokka millum fólk, var eyðsýnt. Her vóru ung sum gomul og fólk av øllum slag, men eg fari neyvan skeivur, tá eg sigi, at vinstravongurin og tónleikarar vóru eyka væl umboðaðir.

Kollektivir og Perlan

Jakobina Ellingsgaard greiddi okkum frá, at hetta var fyrstu ferð nakrantíð, at henda útgávan var spæld úr enda í annan. Hon hugleiddi eisini um tíðina, tá tey skrivaðu tónleikin, um yrkingarnar hjá Jóannesi Nielsen og Tummas Napoleon Djurhuus, ið tey stríddust fyrri at gera rútmiskt og melodiskt

sangbarar. Hon hugleiddi um kollektivini har tey búðu, og um Perluna, har tey hugnaðu sær.

Hugnaligt

Vit vórðu síðan førd gjøgnum frálíku løgini, so sum framúrskarandi orðini í "Til Boga og allar nýfðingar í verðini", inniliga vakra lagið "Vøgguljóð", ið Pauli og Jakobina skrivaðu til orðini hjá Tongla Tummas, og so allar hinar deiligu sangirnar, ið langt síðan høvdu vunnið sær pláss í hjørtunum hjá áskoðarunum.

Persónligu favorittarnir "Selatrað 8. juli 1626" og "Á Boðanesi" skuffaðu heldur ikki. Eingin ivi skal tó vera um, at tað var "Leygarmorgun í Havn" blúsutti klassikarin, ið Jóannes Nielsen skrivaði orðini til, ið fekk bestu móttøkuna. Fólk klappaði við, og hugnaði sær, fullsetta Klingran livdi við.

Ein heit og hás rødd

Samanumtikið var hetta ein deilig framförsla, serliga tær báðar

Andrea og Angelika á floytu og violin góvu ljóðmyndini hjá Glataðu Spælimonnum eina ró og ein vakurleika, ið henni tørvaði.

Eg má tó eisini taka røddina hjá Paula Hansen fram. Hetta er ein rødd, ið man hevur hoyrt alt ov lítið til á útgávum. Hon er heit og hevur ein eitt sindur hásan klang. Hetta ger hana frálíka til hesar vøkru sangirnar.

Nostalgi telur við

Bólkurin hevði ikki vant samanleingi, konsertin kom í lag fyrri tveimum vikum síðan. So vit máttu bera yvir við, at bæði tekstir og nótar vóru settir á nótastativ frammanfyri teimum. Men tey komu væl frá framførsluni.

Hesir sangirnir eru so sterkir, og fyrri tey nógvu, ið kendu teir so væl frammanundan var hetta ein ferð aftur í tíðina, tá góðtekur man lættari smáar feilir og annað.

Hetta var við øðrum orðum nostalgi, og man kundi tí lætt

fyrigeva Jakobinu, at røddin ikki longur orkaði so væl at syngja sangirnar, og at bassspælið hjá Fróða Sandoy ikki altíð var heilt í topp, umframt at Pauli ikki altíð megnaði at sláa á streingirnar við somu styrki, so gittarin tað einu lötuna var sera harður og næstu lötuna júst til til pass.

Man kendi seg ríkari, tá man eftir ein tíma ella so av tónleiki, fór aftur út í vetrarkvøldið í Havn. Ein av gomlu fjepparunum, segði við meg, meðan vit gingu út úr Norðurlandahúsinum, at man skuldi havt sett nakrar kulda-

blásarar inn eftir gólvinum í Klingruni, so hevði man skapt tann ordiliga Perlustemningin.

Glataðu spælimennirnir 2013 vóru:

Jakobina Ellingsgaard, sang, slagverk og trummu.
Pauli Hansen, sang og gittar.
Arnbjørn Sivertsen, gittar.
Fróði Sandoy, kontrabass
Angelika Nielsen, violin.
Andrea Heindriksdóttur, tvørfloytu.